

**L'ASSUMPCIÓ DE LA MARE DE DÉU, 15 d'agost de 2010**  
**SETMANA XX DE DURANT L'ANY**  
(Ap 11,19<sup>a</sup>; 12,1.3-6<sup>a</sup>.10ab; 1Co 15,20-27<sup>a</sup>; Lc 1,39-56)

Aquestes setmanes si hem estat una mica atents als mitjans, ens han parlat de la mort d'un senyor rus, que es deia Vladimir. Va morir dintre d'una sauna, eh que sabeu de què va?. Era un concurs, en que els mitjans de comunicació i la TV ho anava seguint. Era en una sauna i el concurs consistia en anar pujant cada vegada més la temperatura, per veure qui era el que aguantava més. Doncs aquest senyor de 60 anys, es va morir. No tan sols va perdre sinó que hi va perdre la vida.

Jo no em voldria ficar tant en l' animalada d'aquests concursos que n'hi ha de l'alçada d'un campanar i no cal anar massa lluny per poder veure aquesta concursos sense cap ni peus, sinó que em voldria fixar en un punt. ¿Per què aquest senyor Vladimir es va morir i el seu company del costat no es va morir, i per desgràcia va guanyar?. Quina era la diferència? Sabeu on era la diferència? Doncs molt fàcil. El senyor que va morir tenia 60 anys, i el que va guanyar en tenia 40. Clar, jo no ho sé ben bé però es bastant fàcil de veure les coses. Jo suposo que, i això ja és suposició meva, que quan un passa d'una certa edat vol comença a voler viure com si no tingués aquesta edat; tenia 60 anys, i volia lluitar amb un de 40, en una qüestió física. Ja es veia a venir que, o plegava o guanyava a l'altre, ja es veia a venir, són 20 anys de diferència. La nostra època viu com si l'edat no passés.

Avui acabem de llegir l'evangeli del Magníficat. El Magníficat l'evangeli de Lluc el situa quan Maria segurament tenia 15 o 17 anys. *La meva ànima magnífica el Senyor... perquè ha mirat la meva petïtesa...* -i també es podria traduir per "humiliació" de la seva serventa-, per què? perquè una noia encara no casada que quedés en cinta, no és que quedés massa bé en aquella època-, "humiliació de la seva serventa".

Però avui ho llegim en un altre context: la mort de Maria (i la seva glorificació). Si llegiu un llibre del segle XIII, *La llegenda àurea*, agafa tota una sèrie de textos més antics i fa tota una sèrie de càlculs sobre l'edat de la Mare de Déu. Agafa textos dels "Apòcrifs", i alguns bastant antics. Fa els càlculs doncs que a l'entorn dels fets de Pasqua Maria tindria uns 50 anys, i va sobreviure a Jesús, segons uns 20 anys, i segons uns altres, només 12 anys. Per tant Maria devia morir quan tenia 62 o 70 anys.

Per tant, quan posem el text del *Magníficat* "la meva ànima magnífica el Senyor, perquè ha vist la 'humiliació' de la seva serventa". Hi ha una altra humiliació de Maria, no era la mateixa de quan era joveneta. Quina? La dels anys, això que ens costa tant d'acceptar, la dels anys i per tant la de la pròpia historia; Maria a través dels anys que anaven passant, no solament va tenir tots els problemes de la criança de Jesús, i la mort de Jesús, i la seva Resurrecció, sinó que va viure amb molta intensitat la no acceptació de Jesús per part del seu poble, i com devia patir quan va veure que els seus primers deixebles eren perseguits, i alguns assassinat i, també devia patir posteriorment quan la mateix comunitat cristiana es va dividir, ella representava la part més carca, per què? Perquè eren dels parents de Jesús, els més jueus de tots, confrontats amb un món nou que portava moltes coses noves, però que devien fer por, com Sant Pau i tots els seus deixebles. Tot això la devia desconcertar Maria també.

Fer-se gran és com qualsevol realitat viva: neix, creix, envelleix i mor. Però quan es viscut per una persona humana ho viu des de la seva experiència i des de la seva significació. Podríem dir que avui dia és vol esborrar això del davant, i vivim la pròpia vida com si fóssim adolescents, com si la gent no creixés, com si quan un és jove, quedés allà fixat. Un adolescent viu -quasi podríem traduir-, com si fos immortal, no viu al límit, no se n'adona que el temps s'acaba. L'adolescent viu l'ara sense límits, com si fos etern, i això a vegades li porta molta angoixa, i té molt poc sentit de la realitat. Però l'experiència nostra és que a poc a poc la vida s'encarrega de fer-nos veure els límits i, a poc a poc els límits es van imposant: límits de caràcters, límits de família, límits meus, límits dels anys que van passant, límits i límits. I què passa? Que arriba un moment determinat que la persona queda amb els límits sense l'eternitat, sense l'infinit, i això és la desesperança, la desesperança.

El Papa Benet XVI, té un llibre en que parla de la litúrgia. La litúrgia, diu, veu el temps com els nens. La manera que tenen els nens de veure els temps és el temps de la litúrgia. La litúrgia és, i la vida cristiana és, com un joc, diu Benet XVI, perquè el nen quan juga que és el que fa? El nen té una visió del temps sense límits, li passa com a l'adolescent. Però què fa el nen? El nen juga i que fa jugant? Agafa el futur i el fa present. El nen juga a construir coses, la nena amb les nines, què fan? Cosses que no són present, preparen el futur, anticipen el futur, viuen el futur, possibiliten el futur. És la manera de viure el temps d'una manera creativa. **El meu creixement, el meu envelliment, la meua vida, ha de ser viscut sempre des d'aquesta mateixa perspectiva com anticipant en la meua vida allò que serà per sempre. És el que farem ara, el que estem fent ara.**

Fixeu-vos que en el text de l'Apocalipsi deia: *El santuari del temple de Déu que hi ha en el cel s'obrí, i dins del temple aparegué l'arca de l'aliança de Déu. És el que fem cada vegada que ens reunim aquí, entrem a través de la celebració litúrgica en el Sant dels Sants; entrem en el nucli mateix de Déu.* I diu el text: *“Llavors aparegué en el cel un gran prodigi: una dona que tenia el sol per vestit, la lluna sota els peus i duia una corona de dotze estrelles.... i va donar a llum un fill, un noi que serà rei...”* És el que farem nosaltres ara, aquí, tots units: som aquesta dona, som com Maria, que donem a llum a Jesús en l'Eucaristia, i podem dir com diu l'Apocalipsi: *“Ara és l'hora del regnat del nostre Déu, l'hora del seu poder i del seu regne, i el seu Messies ja governa”*.

**I la vida del cristià és això: viure en l'horitzó de l'eternitat i fer-la present, en la concretesa de cada dia; en les coses més petites. Fer adonar al món i a nosaltres mateixos de la limitació concreta de la meua vida, de la meua edat, de la meua situació. I que aquesta concreció és el receptacle en el qual Déu realitza el projecte que tenia pensat. “Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà”. Es farà real en la teua vida, i tu seràs instrument i ho anticiparàs a la teua pròpia experiència.**